

dmm magazine

9 februari 2008

DeMorgen

Valentijnse feminateek

Vrouwen & de lust van het zelfportret

Exclusief diner voor de DMM-lezer: topchefs David Martin en Jörg Trafoier samen voor u aan de slag (p. 48)

inhoud

edito

12 Do It Yourself

Beste lezer, speciaal voor u

Op Valentijn wordt al snel een smak geld uitgegeven voor een obligaat etentje, wat opgesmukt met een roosje of een kaars. Misschien is het verstandiger Valentijn uit te stellen tot 26 februari. *De Morgen Magazine* biedt dan een origineel concept aan. Een topchef uit Zuid-Tirol zakt af naar een collega-topchef in Brussel en samen presenteren ze een onuitgegeven menu, het beste van twee werelden. Bovendien trok onze culinaire expert Willem Asaert eerst zelf naar het Italiaanse Zuid-Tirol om er de waren te keuren. Hij deed zelfs meer dan dat, hij stelde mee het menu samen, kwestie van zeker te zijn van onze zaak. Hij ontmoette er chef-kok Jörg Trafoier (42). Voor de uitgevers van de gezaghebbende Italiaanse culinaire Veronelli-gids is zijn keukenwerk twee sterren waard, van Michelin kreeg hij er één. In het vroegere spoorwegrestaurant van Kastelbell beschikt hij over een wijnkelder van 17.000 flessen. Hij is vooral een meester in het ware, authentieke vlees, zijn varkens kweekt hij zelf. Op 26 februari gaat hij ten behoeve van onze lezers samenwerken met een andere meester in het vlees, chef-kok David Martin. Plaats van gebeuren: de nostalgisch aandoende brasserie La Paix, tegenover het Anderlechtse slachthuis. Zowel Agnes Goyvaerts als Willem Asaert wisten de capaciteiten van chef-kok David Martin al veel eerder naar waarde te schatten. *Vive la Paix*, zo besloot Agnes Goyvaerts vorig jaar haar recensie. La Paix was wijd en zijd bekend als uitstekend beklante, volkse brasserie. Maar chef-kok David Martin deed er, zoals Agnes formuleert, 'een creatieve bliksemschicht inslaan.' Martin waakte elf jaar lang als executieve chef over de keuken van het Brussel-

Onze specialisten waarderen La Paix al geruime tijd

se hotel Le Méridien en assisteerde twee jaar sterrenchef Jean-Pierre Bruneau. Ondertussen werd hij ook de schoonzoon van de eigenaar van La Paix. Hij slaagde erin de traditionele familiekeuken van La Paix te vernieuwen, zonder de traditionele klanten te verjagen. 'Het blijft een vleeskeuken, maar met elegantie vertaald naar de moderne tijd', aldus AG. Willem Asaert, vleeskennner bij uitstek, formuleert het zo: 'Zijn aanwezigheid in de keuken vertaalt zich in het werken met topproducten en Martin toont zijn meesterschap over temperatuur, smaak- en textuurbeheersing.' Onlangs kwam daar ook nog bij dat men vanuit het restaurant kan toekijken op een grote, uitgebouwde open keuken. Sfeer verzekerd dus. Wie eerst inschrijft voor 95 euro p. p. [schitterende wijnen inbegrepen], eerst maalt. La Paix is normaal – behalve op de altijd volgeboekte vrijdagavond – 's avonds nooit open, op 26 februari gebeurt dat wel. Voor ons.

Rudy Collier, hoofdredacteur DMM

16 valentijn

20 actueel

32 mode

36 living

HOOFDREDACTIE RUDY COLLIER REDACTIE VEERLE HELSEN, AN BOGAERTS, KIM DE CRAENE, KATRIJN SERNEELS ARTDIRECTOR MARTIN HUISMAN VORMGEVING JONAS MAES, LIES SCHREVEVS CORRECTIE FRANK VAN DEN BRANDEN
 FOTOREDACTIE & ARCHIEF BRIGITTE VAN WEES ADVERTENTIES NANCY DE COSTER TEL. 02/454.26.38 CONTACT DMMREDACTIE@MAGNETMAGAZINES.BE VERANTWOORDELIJK UITGEVER KLAUS VAN ISACKER ARDUINKAAI 29, 1000 BRUSSEL
 WEDSTRIJDEN HET WEDSTRIJDREGLEMENT KUN JE OPVragen BIJ DE PERSGROEP PUBLISHING NV, DOOR EEN AAN JEZELF GEADRESSEERDE EN VOLDOENDE GEFRANKEERDE ENVELOP TE STUREN NAAR: DE MORGEN MAGAZINE,
 HAVENLAAN 86C BUS 309, 1000 BRUSSEL DIT MAGAZINE IS EEN BIJLAGE VAN DE MORGEN VAN 9 FEBRUARI 2008

De playgirls van UWE OMMER spelen met de zelfontspanner

Valentijnse feminateek

Het is druk in Parijs, als Uwe Ommers – hij zou zo de oudere broer van Richard Gere kunnen zijn – zijn boek *Do it yourself* signeert in de winkel van Taschen.

Een paar van zijn modellen, waaronder babysitster Luna, lopen hier ook rond, tot groot plezier van de *dirty old men* die op meer dan een handtekening hopen. Een jonge mama met haar kindje in een draagdoek staat ook in de rij voor een handtekening, met twee boeken onder haar arm. Zijn die allebei voor haar man? "Nee, ik liep hier toevallig voorbij, en ik vind dit boek zo mooi dat ik het wel moest kopen. Het eerste boek is voor mezelf, en het tweede is voor mijn dochtertje. Ik vind dit een prachtig boek, bijna een handboek over hoe vrouwen plezier vinden in hun lichaam, trots zijn op hun seksualiteit."

Uwe zet met een glimlach een handtekening in haar exemplaar, *'avec amitié, Uwe'*. Is hij een vrouwenvriend? "Je fotografeert waar je van houdt", lacht hij. "En ik hou van vrouwen, anders zou ik niet al veertig jaar lang foto's van hen maken. Maar voor vrouwen is het niet altijd makkelijk om van hun eigen lichaam te houden, heb ik gemerkt toen ik dit boek maakte. Toen ik op zoek was naar vrouwen die foto's van zichzelf wilden maken, reageerde er ook een jonge lerares. Ze had heel weinig zelfvertrouwen, vond zichzelf lelijk. Ze was inderdaad geen femme fatale waar je naar omkijkt op straat, ze zag er gewoon uit. Ze vroeg zich af of dat überhaupt kon, een mooie foto van zichzelf maken. Ik heb haar geholpen met de belichting, een flatterende houding gezocht, en ben dan weggegaan, zodat ze de foto's van zichzelf kon nemen. Het heeft haar erg geholpen. Als ze naar die foto kijkt, dan ziet ze het bewijs dat ze wel sexy kan zijn."

Lachend

"Kijk gewoon maar eens naar de vrouwen hier

Toen Uwe Ommers op een avond thuiskwam, vond hij zijn babysitster in de badkamer. Met de pumps van zijn vrouw aan haar blote voeten en zijn Polaroid in haar hand, was ze foto's van zichzelf aan het nemen. Uwe, geen onbekende bij Pirelli en 'Playboy', kreeg meteen inspiratie voor een nieuw boek, met erotische zelfportretten van vrouwen, 'Do it yourself'.

DOOR KATRIJN SERNEELS

op straat", zegt Ommers, wanneer we voor het interview naar een terrasje aan de overkant van de straat trekken. "Sommigen zien er zo sexy uit, zo perfect. Maar dat zegt niks over in hoeverre ze kunnen genieten van hun lichaam. Wat mij vaak stoort aan veel erotisch of pornografisch werk, is dat er maar weinig echt plezier uit spreekt. Vrouwen met van die fake, lege uitdrukkingen in hun ogen, die luid kreunen... wie gelooft dat nog? Maar die beelden zijn voor veel jongeren het voorbeeld van hoe seks eraan toegaat. Zie ik er goed uit, zijn mijn borsten groot genoeg, maak ik de juiste geluiden? Alleen, seksualiteit draait niet om uiterlijk vertoon. Een perfect lichaam heeft weinig te maken met goede seks."

In Uwes boek kijken de vrouwen niet zuch-

tend in de lens, maar lachend, knipogend, uitdagend. Ze hebben plezier, dat is duidelijk. Had het boek ook niet *The joy of sex* kunnen heten? "Misschien wel, maar die titel is al bezet", lacht hij. "En *Do it yourself* staat voor mij ook voor de opkomst van een nieuw soort erotische beelden, de huis-, tuin- en keukenporno die je tegenwoordig overal vindt. Door de opkomst van de digitale fotografie is er een nieuw genre ontstaan waarbij mensen onbevangen hun eigen seksfoto's of filmpjes maken. Veel vrouwen maken foto's van zichzelf."

Zoals Luna, zijn babysitster, die er, gehuld in een spannend kleedje zonder beha even op het terrasje bij komt zitten. Is ze nog vaak komen babysitten sinds de Ommers haar betrappt hebben in de badkamer? Of nam Uwes vrouw het haar kwalijk dat ze haar Christian Louboutins had aangetrokken? Luna giechelt. Uwe grijnst: "Luna is, ahum, een actrice." Die bijklust met babysitten? "Luna barst opnieuw in gegiechel uit. "Ik heb nooit bij Uwes kinderen gebabysit. Maar geef toe, het is een mooi verhaal... zelf verzonnen! Luna is voor mij een rol die ik speel, de babysitster die wanneer de kinderen slapen de schoenen van de mama's past, die affaires begint met de vaders die wat vroeger thuiskomen. Daar is – ik moet je teleurstellen – niks autobiografisch aan, Uwe en ik hebben niks met elkaar. Het leek me gewoon wel grappig om het boek zo te beginnen."

De andere meisjes in het boek zijn wel echt, verzekert Uwe ons. Zoals Nathalie. "Ik had al eens een boek van Uwe gezien, *Black Ladies*", vertelt Nathalie, die samen met een vriendin naar de voorstelling van het boek is gekomen. "Ik vond zijn beelden zo mooi, zo warm... Zo zou ik ook wel eens op een foto willen staan, dacht ik. Maar toen ik hoorde dat hij vrouwen zocht voor een nieuw boek, heb ik toch even getwijfeld. Het is toch wel een drempel, naakt op een foto gaan staan. Ik wist niet goed hoe

ik mezelf het best zou fotograferen, Uwe heeft me wat raad gegeven, geholpen met de belichting en zo. Die foto's waren eigenlijk een beetje een bevrijding voor mij. Het gaf me zoveel energie, ik voel me vrijer, sterker nu ik dit gedurfd heb. Mijn seksualiteit is niet alleen een belangrijk stuk van mezelf, het is ook een bron van kracht en energie, van zelfvertrouwen. Ik ben half Française, half Afrikaanse. Mijn ouders zijn trots op me, maar als ik straks mijn oma ga bezoeken in Afrika ga ik haar de foto's toch niet laten zien. Ze zou het niet begrijpen."

Verschillen

Met *Do it yourself* is Uwe Ommer niet aan zijn proefstuk toe. Na zijn boek met Afrikaanse, Aziatische en andere exotische vrouwen waagt hij zich aan de Françaises. Zijn er grote

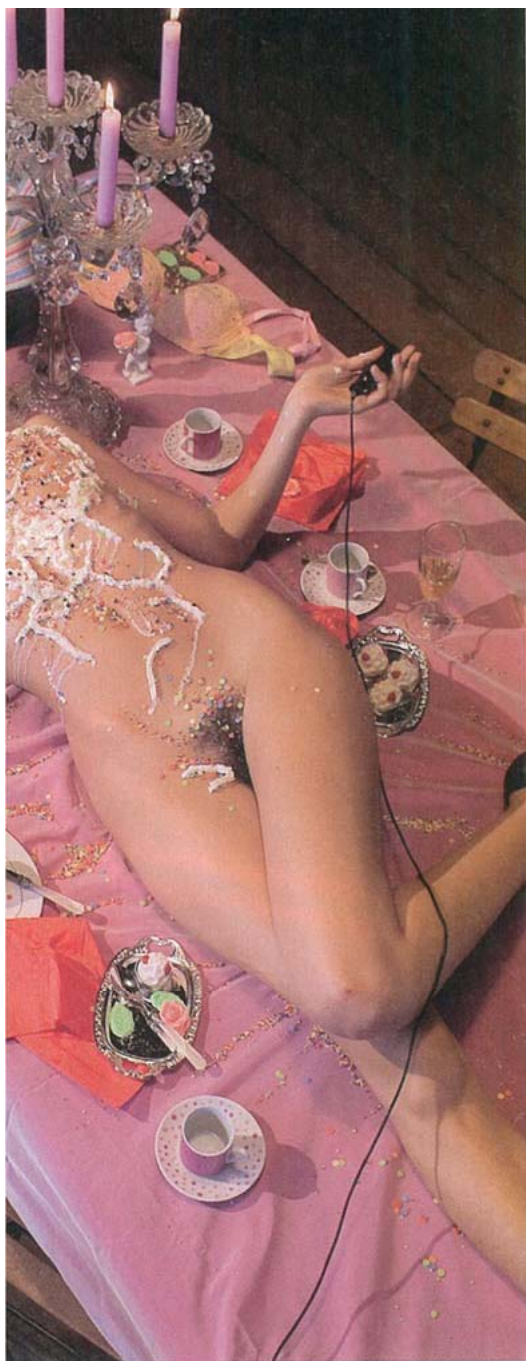
Het is bijna een handboek van hoe vrouwen trots zijn op hun lichaam

verschillen, of zijn alle vrouwen gelijk als ze naakt zijn? "In Afrika en Azië zijn vrouwen toch wat geremder in de poses die ze aannemen, in hoeveel ze van zichzelf willen laten zien. Die verschillen zijn natuurlijk bepaald door hun cultuur, niet door de natuur. Een meisje als Nathalie, een zwarte vrouw die in Frankrijk is opgegroeid, die durft veel meer. Westerse vrouwen kijken heel anders naar hun lichaam."

Zou hij dit boek ook met Amerikaanse vrou-

wen hebben kunnen maken? "Nee, dat denk ik niet. De Amerikaanse cultuur is veel preutsler, veel schizofrener als het over naakt gaat. Op de cover van mijn boeken plakken ze daar stickers op de tepels. In Frankrijk heb je een veel oudere, andere traditie van naakt en erotisch, die teruggaat tot Josephine Baker en de Moulin Rouge."

De striptease komt uit Amerika, maar de cancan komt uit Parijs. En dat is geen toeval. "Humor, speelsheid, creativiteit, wat gek doen, daar zijn Franse vrouwen veel meer voor te vinden. Ze zijn gewoon meer naturel. Daar draait het allemaal meer om glamour. Niet alles wat je ziet is daar echt. Ik denk dat de populariteit van de huis-, tuin- en keukporno geen toeval is: mensen verlangen naar meer authenticiteit, naar wat natuurlijk is." Uwe Ommer hield al vroeg van de natuur.

"Echt waar. Ik ging als jongen van veertien vogels fotograferen. Dat interesseerde me toen. Daar moet je heel geduldig voor zijn, lang stil kunnen zitten", lacht hij. "Mijn eerste echte job was voor een krant, ik heb alles gedaan, van verkeersongevallen tot ministerbezoeken en voetbalmatchen. Toen ik van Duitsland naar Parijs verhuisde, werkte ik als assistent bij een andere fotograaf, die vrouwenportretten maakte. Dat beviel me zo, dat ik daar verder in ben gegaan. Ik ben voor de Pirellikalender gevraagd, heb voor *Hustler*, *Playboy* en *Penthouse* gewerkt. Een groot verschil tussen die bladen nu en vroeger zie ik niet. De vrouwen zijn een beetje veranderd, gespierder geworden dan vroeger. Maar de manier waarop ze in die bladen in beeld worden gebracht, is nog altijd hetzelfde als in de jaren zeventig of tachtig. Glamoureuus, sexy...

Ik moet bekennen dat ik vandaag geen trouwe lezer meer ben van *Playboy*. Maar als jongeman heb ik wel heel erg genoten van *Lui*, dat was een Frans mannenblad dat nu niet meer bestaat. In het eerste nummer hadden de meisjes nog badpakken aan... Vandaag zijn er bladen die wel veel verder gaan, de grens is opgeschoven. Dat maakt dat bladen als *Playboy* nu algemeen aanvaard zijn, ze zijn mainstream geworden."

Als Uwe Ommer in 2002 voor de impact van zijn levenswerk de Honorary Fellowship to the Royal Photographic Society kreeg, dan heeft dat niet alleen met zijn erotische portretten te maken. Hij wijdde ook jaren aan het maken van portretten van duizend families van over de hele wereld. Het zijn warme portretten, waarop er veel gelachen wordt. "Ik wil het mooie in de wereld tonen, of dat

nu een naakte vrouw is of een gelukkig gezin. Ik ben trouwens nog steeds meer portretten van families aan het maken. Ik heb er nu bijna tweeduizend. En vrouwenfoto's? Daar heb ik er nog meer van. Misschien moet ik ook maar eens een boek met vrouwen van over de hele wereld maken." ■

INFO
Do it yourself,
Uwe Ommer, Taschen,
256 p., 29,95 euro.
ISBN
978-3-8228-5628-4